

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

178. szám.

Pest, october 10. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Legujabb. Ülés a képviselők házában délután 5 ór.

Móga vezér utasítást kért, mert Jellachich Ausztriába nyomult. Felelet. Menjen utána s verje meg a hol kapja.

Egy nyilatkozat küldetik az osztrák nemzetigyháshoz, mely szerint sergeink háladatosságból mennek Ausztriába a vitéz bécsi népnek, ha kell segínyt hozandók.

Sergeink azon perczen visszatérnek, ha a bécsiek a közös ellenséget a reactiót magok is képesek legyőzni.

Pest october 10.

Teringettél!

Most vagyunk csak isten igazában a dolgok valódi folyásában. Most kell nyomni, most hajtani.

Most vagyunk a gonosz igazi kútforrása körül. Egyszer már martiusban meg fogtuk a kígyót, felmelegítettük kebeleinken, s midőn fagyukból kiéledtek, újra kezdék szíveinket harapdálni. A kígyó ismét csapodába került, fullánkos fejét nem tudja visszarántani. Tapintsunk még oda a hova kellett volna!

Uram fia. A perczek olly nagyszerűek, hogy az ember esze megáll, de rázzuk meg magunkat egy kissé, s markoljunk az árulás fészkebe, mert ha még az olly kedvező perczeket is elszalasztjuk, bizony isten nem érdemlünk egyebet kancsukánál.

Magyarország szerencsés ország. Neki nem kell eredeti gondolatok és tervek után futkározni. Színházunk számára seregével fordítgatták a franczia dramákat. Fordítsuk le magyarra utoljára azon darabot, melyet a jó parisiak a folyó év február 24-ikén olly dicsőséges hatással egész Európa karzatának szemékláttára előadtak.

Párisban egy rögzött lelkű vén király, s drága mákvirága Guizot csak egy pár tractát próbált eltiltani. És ime mi történt, a kormányt, daczára a borzasztó nagy parlamenti többségnek, királyostul együtt ebrudon veték ki az országból.

Kérdés. Valami hasonló dolog történt-e itt Magyarországon?

Azért jött-e a király biztató karjain, s az osztrák kormány pénzével s ágyúival Jellachich, hogy megtiltsa a magyarnak a tractákat, eltörölje a táblabírák nemzeti életeit?

Egek nagy hatalma! Azt akarták, hogy egy percz alatt ne létezzék Magyarország. Veszítse el még nevét is, ne maradjon még árnyéka sem a magyar constitúciónak, melyre különben századok folyta alatt több királyi eskü tétetett, mint a hány szó van abban...

Azt akarták, hogy osztrákok legyünk, hogy felettünk a sok ostobául kevély schwartzgelb generálisok uralkodjanak.

Elakarták törölni még árnyékát is a szabadságnak és nemzetiségnek.

De mért szánlalgassuk mi el azon emberek égbe kiáltó bünelét. Azt mindenki látja mindenki érezi nincs ember ki meg ne botránykoznék gyalázatos viseletökön.

Azért a nyájas olvasónak a legittoztatóbb prosaisággal s hidegen mint valami német philosophus csak annyit bátorkodunk becses figyelmökbe aján'ani.

Fontolják meg minő csekély hibát követett el Lajos Filep s mi lett büntetése: és vessék hozzá mit tett velünk az austriai dynastia; mi az mit ezért e család, mely átokként ül az országok boldogsága felett romboló tettelért megérdemel.

A ki azt nem látná át nem érdemes, hogy itt mint Hamlet kópéja mászkálgasson a föld színe felett.

A jesuiták azt mondják nekünk. Illy lépést nem enged a hivség.

A hivség nyájas olvasó?

Analisáljuk csak mi az a hivség. A király ha esküjét megszegi mint példaul Magyarország, éppen tizenöt millió polgár ellen követ el halálos vétet. Lángba és vérba borítja az egész országot.

Emberségünkre, ez nagy vétet; nem örömet vennénk magunkra illy terhet.

A népre nézve ez másként van. A király esküszegésével fel ment mindenkit a hivségtől.

És ha nem mentene is fel. Az esküszegés vétke tizenöt millió portiora oszolván, egy emberre oly kevés jut, hogy ha mindjárt olly erős is volna, mint az acidum hydrocinianum még sem ártana senkinek.

Legfeljebb egy kis bocsánando vétet jutna egyre, mellyért a pap egy félmiatyánknyi poenitentianál többet aligha rendelne.

Megesnek bizony bele. A jesuiták tana szerint a francziák, kik összesen csak volnának vagy harminczöt milliónyian, Lajos Filep elkergetése miatt holtuk után mind pokolba mennének a jó Isten pedig a poklott nem ismerte illyen nagynak.

Dolgaik jól mennek.

Igaz, hogy a viőéken épen most lobbadoznak fel azon áruló bombák, melyet a dynastia közikbe szórt, de a kútforrás bedugultával a távol levő méreg patakok is kifognak száradni.

Kossuth Lajos istenitve van közöttünk ő most nálunk, a szabadság Napoleonja, a béke Cavaignac-ja.

A mai ülésben hivatalosan jelentetett, hogy a bécsi országgyűlésen indítvány tétetett az austriai ház örökös száműzetése iránt.

Ezen indítvány tárgyalása elhatározatott.

Persze, hogy ezen indítvány sorsára nézve a

teremen kívül állnak a legfontosabb argumentumok.

A bécsi nép az elfoglalt ágyukkal belört a fegyvertárba s a nép között 60,000 darab bajonéttos puska osztatott ki.

A fegyveres nép élén a republikanus aula, s a democrata clubbok állanak.

A király minden pereputyával együtt megszökött, s szegényke azt izente vissza, hogy majd megtudja saját jogait védelmezni.

Szerencsés utat neki, s gyengélkedő egérsége miatt kívánjuk, hogy utazása míg a jó idő tart menjen végbe, s csendes nyugalommal szárhasson a királyi vendégeket annyira szerető angol partokra.

Még egy pár jó tréfát.

Rétsei báró, ki magát „ministerelnék”nek nevezé benyujtá lemondását.

A király a lemondást legkegyelmesebben elfogadni méltóztatott, s egyszersmind elvárja a kedves bárója hazafui buzgalmtól, hogy addig míg más ministerelnök lesz hivatalát mind ed folytatni fogja.

Az ember megholondul nevéttében, midőn ilyen comediákat hal. Affentheaterbe való jelnet az egész.

A lemondást elfogadó levél németül van írva. Kelt valami Sackrixkrax nevű faluban, hol a hasburgi népvándorlás posta lovakat váltott. Ollyan nevű falu, melyet a pesti képviselők házában egy becsületes magyar sem tudott elolvasni.

Ugyan ezen Récsei egy más papirban kéri előlségét, hogy méltóztatnék a Jellachich féle ki-nevezés visszavenni.

Szegény öreg totyagos király, be szép spec-taculumokat improvisal hü magyar nemzete iszonyatos botrányára.

A képviselők házában ma két nevezetes határozat hozatott.

A hűtlen István herczeg a hazából proscibáltatott.

Madarász László mondá ki először rá a ká-hoztató itéletet, s Kossut pártolta. Indítványozó szerint eddig nem lehetett István herczegre semmit mondani, mert ő a törvény szerint nem volt felelős. Most nem nádor, ki lehet rá mondani az igazat.

(Laczi barátunk kujonkodik. István herczeg már regecskén nem Nádor. Hanem egy kis közbejött eseménykéek voltak arra szükségesekek, hogy úgy tegyünk vele mint érdemli.)

Egy másik határozat szerint.

Minden magyar polgár, ki az osztrák birodalom bár melly részében tartozkodik, ha tizenöt nap alatt haza nem jó, honárulónak tekintetik. A külföldön levőknek harmincznap adatik. Természetesen kivéve a kik hivatalból vagy kiküldésből vannak oda kint.

Nagy botránkozással értesült a ház, hogy ezen félénk lelkű absentisták között olyanok is vannak mint Eötvös József s Tréfort Ágoston, kik mind ketten követek, az utóbbi alstátustikár, s plane minden engedelem minden hír nélkül vannak távol — szégyen és gyávaság.

Illyen kiköltözött háladatlan madár az öreg Wesselényi, kin mindenki csak sajnálkozik, és Zichi Ferencz szinte alstátustikár, kiről gondolhatni, mit keresett ott a schönbrunn elöszobákban. —

Mind ezen határozatok egyhangulag közös beleegyezéssel, s csendesen, minden dictiók nélkül hozattak.

A táborból ujság kevés. Jellacsich Sopron felé fordult, s a mieinktől folyvást üzentetett.

Az osztrák hadsereg megoszlása, a magyar csapatok hazafassága, az olasz és több német ezredék becsületessége biztos reményt adnak, hogy e roppant földterületen a reactio csak oly erőt kaparhat össze, melyet a respublicanusok szét fognak törni.

Ki az, ki magát Európa előtt azon undok bűnbe akarja bemártani, hogy egyike legyen a nép-szabadság gyilkosainak?

Pest. oct. 9.

Azt hírlík, hogy a Dráva melleki táborból a bandita főnök Jellachichali fraternisálás után gyávan megszökött nagy hírű István exnádor, szeretne ismét visszajönni Budára, nádornak, vagy más valaminek is. —

Elhiszem.

Szép lakás ez a budai — s a nádornak civilisztáján oly summacska áll — melly holmi Schaumburgi hercegecskének körülbelől fölözi évi jövedelmét — s aztán — igen érzékeny és nagylelkű ez a szegény, szívü romlatlan magyar nép.

István ur bizonyosan arra számít, hogy valamint 300 év óta a dynastia riányában, ez a szegény, türelmében kifogyhatlan magyar nép, a mézárszékre vitt bárány szerepét játszva megcsokolgatá a kést, mellyel megölték — vitam et sangvinem s a t. most is lesz oly jó bolond, hogy illy hallatlan aljas árulást hő karokkali öleléssel, boszuland meg, miként ezt 300 év óta nevelésesen hatorúl cselekvé.

Nem oda Buda István ur!

A mi sok az sok. —

A magyar nép türelme végtelen igaz, — de a magyar nép nem gyáva, — büntetni tud is, ha kell s akar is. —

Ön István ur hallatlanul alávaló frater! —

Ön az emberi bűnök legaljasabbikát a hálatlanság bűnét oly mértékben követé el szülő anyja, a magyar haza iránt, minőt nem mutathat föl a világ 6000 éves története. —

Jusson eszébe önnek, milyen hazafiúi érzelmek között lett ön nádorrá elválasztva? —

Es jusson eszébe mire esküdt meg mint nádor az örökké való ten s a haza szent színe előtt? —

Es jusson eszébe hányszor, és miként kérdett ön hazája iránti hűségének rendíthetlenségével? —

Ha ön oly simplex frater nem volna, mint a millyen, — tudhatta volna, mikép annyi öszinte ragaszkodás, annyi bizalom egy szabad nemzet részéről, egy ember hiányában, oly ünnepelesen kifejezve, oly kincs vala: mellyre a világ legelső legnagyobb uralkodója büszke lehetett volna. —

Es ön e kincset oly piszkosan játszta el, miként még senki soha széles e világon. —

Ön a haza ellenségével, egy bandita főnökkel czimborált, és czimborált azután, miután őt ön maga mint nádor és királyi helytartó törvényes formák között árulónak bélyegezte — és czimborált mire? —

Hogy ez édes árva hazát — saját szülő anyját, melyben ön apja és anyja hamvai nyugosznak — s melly az elhunytaknak s önnek — kéjt kényelmet, dicsőséget és hatalmat adott apáról apára, fiuról fiura, hogy e hazát prédájul dobja oda egy rablónak — s fiuit — polgártársait — testvéreit, legyilkoltassa szolgálkák nyomoritassa, ha lehet. —

Valóban önben a természet eltévesztette az újját — keze bizonyosan megtévedt, midőn ön lett — a mindenség szarvából ember helyett egy kis fajta kígyót húzott ki — de mérget elfeledett adni fogaiba, harap ugyan, de ölni nem bír, könnyen elgázolható. —

Ön a magyar nemzetet iszonyuan s igen alávaló módon csalta meg.

Es ön vissza akarna térni.

Hallatlan Lothring szemtelenség.

Azonban tessék.

De megmondom önnek elébb miként a magyar nemzet kimondá határozatában, hogy az illyes mákvirágok mint ön is, kik édes anyuk a hon ellen gyilkot ragadlanak, haza árulók, és velük minden becsületes magyar polgár akkint köteles bänni miként ezt a magyar törvények a haza árulókra nézve parancsolják.

Tudja e ön mit tesz ez?

Ez bizony csak annyit tesz a magyar dictionarium szerint, — hogy:

Er ist Vogelfrey.

Tehát csak tessék.

Arra hogy golyó vagy kard által vesszen el az illyen áruló — nem érdemes.

Hej igen sok becsületes magyar hazafi feje hullott el ön háladatlan dynastiája hóhérainak kardja alatt, még pedig a haza szabadságaérti küzdésért.

Bizony meglehet, hogy olyan forma vár önre mivel ön drága kamarása Zichi Ödön egy czigány által megtiszteltetett.

Tudja e tehát ön mi vár itt rá?

Es te szegény magyar nép, kit ez a nyomorult, hitszeges hálatlanság s tolvajszerű aljas csalások által tengődött dynastia 300 év óta Jesuisticus ördögi következetességgel, árult, csalt rongolt, zsarolt — most pedig elveszteni, az első szegények sorából kitörülni akar.

S miért?

Köszönetül azért, hogy 300 év előtt koronáddal szabad akaratból megajándékozád, s anny századon át fentartásáért ingadozó uralmának annyi becsületes hű vért ontottál.

Valahogy ne érzékenyülj ám el, és hozd meg ítéletedet.

Ha hűséged s türelmedet nem akard Europa mivel népei előtt gyávasággá béráltatni, idézd elő emlékezedbe.

Hogy ez a Habsburg Lothring fajtul bizalmad nagy hited, becsületességed s végtelen türelmedet mire használta fel? Arra hogy ő s eleidet, kik hazafiúi érzelmükben találtak elég erőt a zsarnokság ellen szót, kardot is emelni ha kellett egész családostól hóhérai által kiirtatta vagyonokat elkobortatta szolgál lelkü idegeneknek ajándékozta, a sok szép erős várát az üldödött magyar szabadság vég menhelyért lerombolta — ezután.

Arra hogy a nemzet hadierejét, kincstárát hatalmába kerítse, minden egyes tagjának számtalan milliókat sajtoljon ki véres verítékből.

Arra hogy ez által vagyonodat elpusztítsa — szellemileg elutiitson szóval ezred éves apáink vérével szerzett szabadságod után szolgálkák nyomoritson — s tudod-e ki szolgálkájává?

Az ő, a Lothring ház rabszolgájává.

Tehát ismét mondom neked magyar nép siró leányá ne válj ám valahogy — és ne kegyelmezz.

E habsburg Lothringi faj előtt — tudod, hogy még mióta él semmi nem vala szent, ez még mindenkit megcsalt, mindenki iránt hálatlan volt, még saját vére iránt is. Tehát a bűnbánoknak a kegyelem.

Es ez az István a Lotringház egyik dücső mákvirágja — tudod-e mi követett el?

Sem többet sem kevesebbet, mint csak azt akarta, hogy te szegény magyar nép akkor, midőn a szabadság hajnala 300 évi szolgaság után rád derült — akkor, midőn szabadságod édes gyümölcsét élvezni kezdéd — azt előled ellopja s élvezetül egy rablónak vesse oda.

Igen, ez az István kihez annyi szeretettel pietással csatoltad jövőd legédesebb reményeit szegény magyar nép — ezen István tudod e mit tett, hogy meghálálja szereteted? —

Mint Magyarország nádora, főkapitánya a haza legveszélyesebb perceibe hűtlenül megszökövén — reá biza bányát királyunkat, ki tehetetlen beteg, hogy megszegje királyi esküjét, mellyel a mult országgyűlés törvényeit megerősítette, s megtartani fogadta, — azon törvényeket magyar nép, mellyek neked szabadságot adának. —

Rá birta, hogy a ti életedeket, vagyonotokat, édes polgártársaim a rabló Jellacsicsnak prédájul oda dobja; — segített ezen István ur Jellacsicsot teljes hatalmu királyi biztosnak kinevezni. —

Es mind ezekkel mit akart ezen expalatinus — ezen szökevény ki hazáját elhagyta? —

Azt akarta polgárok, — hogy Ti nem szabadok — nem boldogok, hanem saját édes hazátokban koldusok legyetek — s az idegen rablók kegyelem kenyérén tengődjete.

Ezt akarta István, ki nádor volt, ki az ország első tisztviselője volt, — s ki miután a Dráva parton a szegény hazát eladta gyávan megszökött.

És ezen gyáva kölyök — ismét vissza akar térni nádornak.

Hogy tetszik testvérek?

Ugy hiszem Isten és világ előtt igazságos leendő ítéletek, — melly így kell, hogy hangozzék —

Istennél a kegyelem.

Rákoczi.

Mákvirágok.

— Miért nevezték a képviselők a magok csapatjokat vadász csapatnak? Azért, mert e nevet az eddigi sok baklövés után leginkább megérdemlik. Egyébiránt azt regélik, hogy kövülők némelyek egyenesen Ferdinand célba vitelére indultak ki, mi ha igaz ugy ezen jó polgártársak valóban sajnálatra méltók, mert akár fognak találni akár nem, mindenesetre ismét bakot fognak lönni.

— Némely joslási tehetséggel felruházott emberek, abból, hogy a képviselő vadászok „Ferdinand“ gözősen utaztak el, azt jövendőlik, miszerint a jerusalemi király ő felsége utójára is megfogja érteni hivatását a terhehorást.

— Tegnap délután következő szóváltást hallottunk egy külföldi egyén és cicerone-ja közt:

Was ist dem Ungar sein Steckenpferd, kérdé az idegen, alkalmasint nemzetünk szokásai characteristicája után ludakozodva.

„Pferd!“ lön a rövid válasz.

— Tegnap reggel két ural találkozáink, kik ügyünket mindég a legdesperátusabb színben szokták látni, s soha semmi jó hírek, — még ha az hiteles volna — sem hisznek. Ezen jó urak tegnap reggel szokatlannal vidámak voltak, s hangosan kiáltozták, hogy „fenségesen állunk!“ Ezen mi bár ki másokat csodálkozni — az ösmeretes jó hírek után — épen nem fogtunk volna, de ezeknél illy derűtséget látni, meglepett s nem állhattuk meg, hogy cepticismusok illy elenyészésének indoka után ne tudakozodjunk: „barátom, lön a válasz, ma reggel hazánk sorsa iránti minden aggodalmunk elenyézett, mert Klauzál Gábort 10 óra és 15 perczkor — nevetni láttuk.

Azt beszélük, hogy a megfutalt István urfi, Schaumburgban már felállítatá a Kégel-pudl s most már maga is hatalmasan scheibol, nem félhetvén, hogy a királyt — melly már magától megdölt — valamiképen leüthesse. Javasoljuk, hogy maradjon is a kugligolónál, mert — Istenünkre — ha Magyarország-ra találna jönni, nem állunk jót, hogy másféle golyóval nem szolgálunk. Mire való és lenne magát magyarnak tettetni, midőn a schwarzgelb ereiben megsürödött gyávaság ugy is minden lépten meghazudtolja. Jobb neki ott nézni a sör Schaum-ját Burgjában. Hozzá illő foglalkozás s braucht man sich nicht gar so anzustrengen. Pah lieber Stefi.

Uram, uram, gr. Batthyány Lajos néhai ministerelnök ur!

A rossz világ pár hetekkel ezelőtt még igen sok jót beszélt önről, most azonban a jó világ beszél önről sok rosszat.

Már pedig héj veszedelmes egy dolog a mostani időben, ha az embert bizonyos oldalról — némi okszerűséggel és valószínűséggel — gyanusítják, mert bizony a nép kurta processust csinál böszültségében.

Felszólítjuk azért önt saját javáért és az ön iránt szállongó híreknek nyilatkozata és tetei általi megczáfolására, mert a hir röptében mind inkább nő, míg nem az ítélőnek nyakára is nőhet.

De felszólítjuk önt nyilatkozatra főként azért hogy tudja a nemzet hányadánál ön irányában? mert bizony most a féle két kutacsos emberekre, kik mint a denevér, szárnyasok és emlősek, és a honnak szüksége nincsen.

Tessék megmondani, ha schwarzgelb vagy magyar háromszínű lobogó alatt akar-e harcolni s ha — mint hinni akarjuk — ez utolsó alatt, ugy álljon sorsinkba és ne szagolgassa a zivatart csak messziről, mintegy leszködve, ha valjon a villám nem a mi ereszkünkbe fog e lecsapni.

Itt vagy ott, de valahol tessék választani, mert most inkább mint valaha áll Szechenyinek azon kedvencz mondása, hogy „mit gefangen mit gehangen!“

Csernátoni.

Pest, oct. 8. 1848.

Uram uram szívem Marciusom szóllok kegyelmedhez!

„Tandem aliqando“ mi Zemplén megyei önkénytesek is itt vagyunk testestül, lelkestül a beteg király vétkes gyámoltalansága miatt gazul elárult szegény magyar hazánk hősiesség védelmére.

Rúg pedig a mi számunk hatszáznegyven körmönfont ficzkóra — váltóczédulában.

Elszánt csapatunk alkatrészei: — a qualificált ifjuság lelkesebbje s a nemesi osztály életre való töredéke; és a nép.

A legczudarabb részvétlenséget tanusította hona iránt.

Kérdi ön, hogy mi lehet indoka idáiglan elmaradásunknak?

Hja! szívem Marciusom, Zemplén vármegyében is kutya jár ám a kertben!

Holmi hánytvetett penészes táblabirói politica ott is, hogy nyiltan kimondjuk készakarva tör a lelkesedést leforrázni.

Kazinczy Andor viczispánka — különben Gábor követ testvérbátyja — Ahasverusi szomja, megszibbasztotta ott mostanság a gyors — és határozott jellemű erélyességet.

Kazinczy Andor petrificált viczispán ur a bizottmány nyomán csapatunk ruházataról kezdett hosszadalmas táblabirói Ariadne fonalon gondoskodni, melly mellett a Minotaurus megnyakazhatott volna bennünket.

És mi szívből megutálva a szembekötösdül,

Zemplén megye tambur karától búcsút vevénk és csapatunk nagy része a göthös táblabiróskodás miatt ruhátlan maradt.

Hazánk önálló, független alkotmányos szabadságaért nyilt mellel czélunk föl fogni az ellen gaz fegyverét.

S föl fogjuk a gázság- és ármány zsoldos fegyverét azért, hogy ausztriai gyártmánnyal a habsburg lotharingi házat a menyek felé ágaskodólag fel, de a poklok pokla felé le segítsük.

Hanem urak! ott Zemplénben, elszántságunkat hasonló lelkesedéssel fogadják ám! hejh mert, ha a régi híres Lőcsei formára fűtyülnek, megveri az uristen önöket harmad és negyediziglen.

Különben pedig azt mondták ott Zemplénben, hogy fegyvert Szolnokon kapunk, de bizony nem örülhettünk mi Szolnokon a jó belga csöknök, — mert azoknak hült helyét kelle szagolnunk.

Váratták velünk a sült galambnak szánkba leendő röpülését!

Igy vagyunk tehát Pesten, és kérünk fegyvert minél hamarébb, és irtóztató elszántsággal fogunk rohanni hunczfut elleneinkre.

Uraim! fegyvert ide s kezünkhen lesz a beteg király moschusa!

Bellasics Zemplén megyei őrnagyot, mint kinek paszomántos sipkája után hatoltunk idáig, kérelme nélkül is vissza bocsátottuk volna zöldre pingált kvartélyára.

Kazinczy Andor táblabirói salonja egy kimustrált kőficzt nyer benne.

Végül „carthaginem delendum esse“ csapatunkban a lelkesedés határtalan, hanem fegyvert, és fegyvert és aztán csatára!!

Szerkesztő! önnek fenálló egészséget kívánok.

Isten önnel és a vénasszony

Oláh Dani,

önkénytes közvitéz, több bajtársai nevében.

1 Halljunk hát Debreczenről, arról az 50,000 elkes magyar nagy városról, arról a calvinista romáról, arról a hajdankorban, még tudniillik török pusztította édes honunkat, hü, bátor, vitéz polgárokat bentfoglaló civitásról, milly szellemben működik jelenleg, midőn Jellacsich rabló csordája pusztítja a hont, s a magyar nemzet kiirtását tűzte ki czélul, mint zsoldosa az átkozott camarillának.

Debreczen királyi város, és mit tesz a király által szentesített törvények ellen, fellázadt Jellacsich hazaáruló merész rohanása s pusztító dulása ellenében akkor, mikor a sik földnek több magyar falvai százan és ezerenként csoportokba sietnek Pesten keresztül az áruló exbán ellen?

A tanács felvilágosította- és buzdította-e a polgárokat, felmutatta-e nekik polgári kötelességeket miként teljesítsék? A tul a dunai vidék szomorú helyzetét rajzolta-e köteles ecsettel? vagy legalább megmondta-e, hogy a hon veszedelemben, s a magyar nemzet pusztulás örvényén áll? —

Oh antiquarius tanács! oh dicsőséges civi-

cus magistratus, melyet pecovics elvekből Karap oly mesterségesen alkotott, hogy a régi léleketlen tanács megmaradjon. Hallatlan stabilitás. Megbűzhöd a víz is, ha akkép stagnál, mint sz királyi Debreczen városa.

De mit mondom! hiszen mind a mellett, hogy a segedelemért esdeklő Magyarhonnak keserves jajjai előtt füleket bedugtatók, és a dühös rabló csoport ellenében hadsereghez járulni késedelmek; bezzeg siettetek nem régiben annak a Convertita Domokos Laczinak éjjeli titkos tanácsában, híres volt követeteknek Reviczki Matyusnak házában kéjelmesen részesülni, kit a bécsi titkos gaz politika hizlalt eddig, most pedig mint Aponyi és Jósikának tányáryalója, s a camarillának hü bérnöke megjelenne Debreczenben, megbít titeket hűségeseket a camarilla táborába. És ennek következtében esküdött a Debreczenben szállásoló kir. tisztség, nem 5-dik, de csak 1-ső Ferdinándra legközelebb. —

És te is főpap szoboszlai Pap István, nem szégyenlenél ezen convertita Domokos László éjjeli titkos camarillai tanácsában részt venni?

Ugyan mikor térsz már magadhoz, a bajsuz meghagyás nem érdem, — de érdemek volt eddig a protestans papoknak, hogy a nemzetiség fentartásában semmi áldozattól sem rettegtek, s most midőn az egész nemzetiség lerombolása, s a honnak feledése, Magyarország eltöröltetése, a camarillának kedvencz eszméje, uram isten! a protestans főpap, szoboszlai Pap István camarillai titkos ülésben főhelyen szerepel egy convertita gazember felhívására? Urak vigyázzatok! a gazembereket vessétek ki, mint Jónást a hajóból! különben lesz szélvész, mely mint orkán szétrombol titeket is.

Magyarhonnak királyhágon túli része Belzebub kezébe van, — megtörtént az unio, s bevégezve nincs akképpen: hogy az egy kormányzás kerekai egymásba vágának. Erdélyben királyi népen B. Vay Miklós; de hatalma korlátolva van, mert nem függenek tőle a kormányzás minden ágai. — A hadi ügyeket a magyar ministerium, nem Vay Miklós által közli az alárendelt hadi kormányokkal, hanem mellözve az öt képviselő királyi biztost egyenesen a szebeni hadi kormányának küld minden rendeletet, és ki az? Buchner; egy megtettesült schwarzelb, mint minden ti hisztek, kik a királyhágotul vakmerően üzik Erdélynek meghodítását. Nézzétek Urbán alezredest, mit mivel ő vezérlése, mióta Bécsből Jellasi által tartott tanácskozás után hozzá került.

Hivatja az oláhokat falunként magához ezrenként esketi fel a német császár hűségére és maga iránti engedelmességre, a magyarság ellen

buzditja, úgy annyira, hogy a felesketett Románok száma már száz ezerre megy, kikkel majd meginduland jó szél fuvaltánk Kolosvár, s a magyarság ellen. Gondjait kiterjesztette a megyei igazgatásra is. Désen a csendesség megett őrködésre rendelt Honvédeket, a főispánnak irt parancs mellett ki kergeti; és engedelmeskedik neki minden, mert vakmerősége határtalan. Félelem rettegés fogott elő mindenkit Erdélyben, a legerősebb hajdani hősek a szabadságnak, nyúl szívüek tétlonek.

Azon katonai erő, mely Erdélyt fogva tartja, mind idegen szellemű, s ha a közlegénységnek egyik vagy másik zászlóaljnál egy részt magyar szellemű volna is, de a tiszt kar nagyobb részen szolgálja a reakciónak.

A várak, mind idegen kézben vagynak, és erősen őriztetnek, hogy a hon védelmére szükséges eszközök, a lelkes védők kezébe ne jussanak.

Fejérváron felszerelt 150 ágyú, temérdek fegyver és munitio; és még is midőn a királyi biztos egy párszor puskát rendel a nemzetőség számára kiadni, azt megtagadja a magyar pénzen fizetett katona kormány — ha a honvédek szerelésére felhivatik, semmit sem ad ki, vagy olly keveset, hogy a homeopathis is megsokálná.

A Románok merészen bujtogattatnak a magyarok ellen. Balásfalván több ezer gyült ismét egybe, és a derék Lemény püspököknek szöllejét megszedték, gabonáit kicsépeltek magoknak.

A katonaság álgnyukkal kirendeltetett Balásfalvára s gondolatok, hogy a rabló csoportot felte volna? korántsem. És a mit kezdetben elfojtani nem nehéz, azt érni engedik, mint Szent Tamásnál a híres Bechtold engedte a sauczok készítését a ráczoknak.

Optimismus! mikor veszel már el. Erdély urai vegyetek figyelembe, hogy jövendőro. Magyarhon egységében és szerencsében határozódik, ne szerepeljenek kétfelé, legyetek határozottak. Halmazva jönnek az események, s majd mindennap egy század tanúságát adja elő, s tudhatnátok már hányat ütött az óra.

A schwarzelbismusban nincs néktek időtök, és ha a magyar honnali unio lánczát széttegni engedtetek, rabszolgaság vár rátok, s átka a népnek, mely nem harmad de ezer ujság büntet titeken.

A királyhágon túli székben lakó minden ajku népnek meg adva a Magyarhonbai beárvadás által az alkotmányos a tökéletes egyenlő jogot meghagyta kinek kinek méntességét, adott mindenkinek és semmit se vett el, felszabadított

minden urbérést a feudális kötelekek alól; miért kár, hogy még is egyik faj a másikat üldözi? A szász a Román egyenlő osztályossa a szabadságnak a Magyarral legyetek Testvérek, és egyetértők a Magyarhonnak, és részeinek független alkotmánya megvédésében. Tépjétek szét az ámitók és bujtogatók komoly szíveiket, üssétek ki magatok közzül azokat, kik ármány által titeket hamis utra vezérelni merészhetnek. Ne hidjétek a camarilla kibérlett szolgálainak, ők titeket vissza akarnak vinni a robotoló jobbágyországba, szolgálkák, rabszolgák fognak titeket tenni, hogy a tulajdonoknak ne legyen, s az úr kegyelmiből szabadjon csak száraz kenyeret is enni. Egyesüljétek azon Magyarhon függetlensége mellett vinni. És így lesztek csak boldogok.

H I R D E T É S E K.

(2-3)

L ó e l a d á s.

Szénapiacson 396. sz. alatt van egy nemesi-
tet verű 15 1/2 markos háttas, vagy kocsiba is igen
használható ló eladó.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik szeptember
1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek
legalább egy negyed órával az elindulás előtt a
pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 óra
	30 percz.
" " Tehervonat délben	11 órakor
" " személyvonat délut.	1 1/2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat	reggeli 4 óra 15
	percz.
" " Személyvonat reggeli	6 óra
	45 perczkor.
" " Személyvonat délután	1 óra
	45 perczkor.
Pestről Vác felé reggel	7 órakor.
" " délután	3 óra 30 percz.
Vácról Pest felé reggel	8 óra 30 percz.
" " délután	5 " 45 "

A magyar középponti vasut
Igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László, Országut, Kunewalder-ház.